

Orly

Moje babička bydlela na konci přistávací dráhy letiště Orly. Pracovala tam jako hajzlbába, a když jsem byl kluk, trávil jsem u ní každé prázdniny. Na hajzlech v Orly jsem zbožňoval tohle: „Odlet do Rio de Janeiro...“ Kurva, oni letí do Ria! Běžel jsem se na ně podívat. Chodil jsem se dívat i na ty, co přilétali. „Přílet z...“ Defilovala přede mnou všechna města: Saigon, Addis Abeba, Buenos Aires.... A já seděl na hajzlu. Babička uklízela hajzly. Pracovala pro jeden podnik, který se jmenoval L'Alsacienne. A holila se, to mě vždycky fascinovalo. Měla holicí strojek Gillette s dvojitým břitem a holila se. Když jsem jí dával pus, říkal jsem jí:

„Zase škrábeš, babi.“

„Zítra se oholím, neboj...“

Hajzlbába. Matka mého otce. Dlouho jsem cestoval ze záchodů na letišti Orly, kde jsem slyšel názvy destinací, o nichž jsem vždycky snil. Na hajzlu jsem si říkal: *Jednou tam poletím! Já tam jednou taky poletím a jednou se odtamtud vrátím, jednou, jednou...* Takový byl můj život. Později, když jsem se učil v tiskárně, pořád jsem slyšel v hlavě zvuk tiskárenského stroje... Odváděl mě do světa hudby, do jakéhosi víru, a já si říkal: *Kurva, to se mi tak líbí... to musí být krásné... Víš, líbilo by se mi mít dům s vůní borovic, jejichž jehličí by mě píchalo do nohou, kdybych po něm krácel. Přivedl bych tam celou svou rodinu... a já bych odjel objevovat jiné věci...* Snil jsem a ve snech jsem odjížděl sám. Vždycky, pořád. Až do dne, kdy jsem skutečně vypadl. V klidu. Neodjel jsem proto, že by můj otec Dédé byl nesnesitelný a matka Liletka jak by smet, ne, ne, odjel jsem, protože jsem byl svobodný. Byl jsem milován proto, abych byl svobodný a abych mohl odjet, kam chci. Rodiče mě nikdy nesoudili, ani mě nadrželi, vůbec ne. Vždycky jsem byl svobodný.

Pletací jehlice

Přežil jsem všechno násilí, které na mně moje ubohá matka spáchala pletacími jehlicemi, odvary a nejrůznějšími nástroji... Třetí dítě, které nechtěla, to jsem byl já, Gérard. Přežil jsem. Liletka mi to všechno vyprávěla. „Řeknu ti, že jsme tě málem zabili!“ A přitom mě hladila po hlavě. S láskou, hm? S láskou. „Řeknu ti, že jsme tě málem zabili.“ Ačkoli jsem byl nechtěné dítě, hladila mě. Jakmile jsem se ocitl na světě, už mě nemohli zabít – a tak mě milovali. Ale milovali mě svým způsobem, po svém, a nezastírali přede mnou bolest, strach ani stud.

Jakmile se objevily první porodní bolesti a já jsem se narodil, přestaly existovat všechny výčitky. Naplnil se tím její i můj osud.

Od té chvíle jsme kuchání pletacími jehlicemi brali jako velikou legraci... „Ólala,“ říkala pořád, „tenhle kluk se neměl narodit! Ale je roztomilý a naštěstí je tady!“

Slýchával jsem to ještě další dva nebo tři roky.